

prima instanță: Judecătoria Ialoveni
Judecător: N. Toma
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: L. Bulgac, V. Negru, L. Popova

ÎNCHEIERE

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecători:

Tatiana Vieru

Iurie Bejenaru

Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani împotriva Consiliul raional Ialoveni cu privire la anularea parțială a procesului-verbal, revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2017, prin care s-a admis apelul depus de Consiliul raional Ialoveni, s-a casată hotărârea Judecătoria Ialoveni din 26 octombrie 2011 și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind depusă tardiv,

c o n s t a t ă:

La 04 martie 2008, Nani Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului raional Ialoveni cu privire la revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 6 iulie 1949 familia sa a fost ridicată din satul Ulmu, r-nul Ialoveni, din motive politice și deportată în Siberia, Federația Rusă, iar toată averea le-a fost confiscată.

Conform certificatului de arhivă nr. 21/57 din 23 martie 2007, în anii 1947-1949 averea confiscată a fost constituită din casa de locuit, sarai, moara de vânt, 5,3 ha de pământ, 80 ha de pădure, 40 ari grădini, un hectar de viță de vie, un plug de fier, două căruțe din fier, boronă de fier, două vite cu doi viței și altă avere.

La 27 martie 1990, familia Nani a fost reabilitată, însă pînă în prezent statul nu i-a înapoiat casa și averea confiscată.

La 26 martie 2007 reclamantul Nani Ion, fiind unicul rămas în viață din familia deportată, s-a adresat în adresa Consiliului raional Ialoveni cu cerere prin care a solicitat de a i se întoarce despăgubirile pe averea confiscată.

Consiliul raional Ialoveni la 13 noiembrie 2007 a expediat un răspuns lui Ion Nani prin care i s-a comunicat că i-a fost alocată suma de 3828,40 ruble – costul averii confiscate în anul 1990, iar în baza prevederilor Legii nr. 186-XVI din 29 iunie 2006, persoanele supuse represiunilor politice care au fost despăgubite nu cad sub incidența prezentei legi.

Menționează reclamantul că suma de 3828,40 ruble, nu a fost ridicată nici de către el, nici de către vreunul din membrii familiei sale.

Solicită Nani Ion încasarea în beneficiul său a sumei de 100 000 lei – costul casei de locuit confiscate, 25 000 lei – costul saraiului, 40 000 lei – costul a 1 ha de viță-de-vie, 80 000 lei – costul pădurii confiscate, 50 000 lei – costul morii de vânt, 21 000 lei – costul altor averi confiscate, restituirea a 5,3 ha de teren confiscat și a 40 ari grădini, unde în prezent se află spitalul fiind în stare de demolare, precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei.

În cadrul examinării cauzei reclamantul a majorat cuantumul pretențiilor sale, solicitînd și anularea procesului-verbal nr. 3 din 14 martie 1990 a Consiliului raional Ialoveni în partea ce ține de alocarea sumei de 3828,40 ruble familiei Nani.

Prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 5 septembrie 2008, acțiunea a fost admisă parțial, fiind declarat parțial nul procesul-verbal nr. 3 din 14 martie 1990 a Consiliul raional Ialoveni în ceea ce privește achitarea compensației lui Ion Nani în sumă de 3828,40 ruble ca persoană represată și ulterior reabilitată, s-a încasat din contul Consiliului raional Ialoveni în beneficiul lui Ion Nani costul casei de locuit confiscate în sumă de 125 000 lei, 30 000 lei – costul saraiului, 70 000 lei – costul morii de vânt; 21 000 lei – costul animalelor și inventarului agricol; 1000 lei – cheltuieli de judecată; 10 000 lei – prejudiciul moral, în total 257 000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2008, s-a admis apelul declarat de către Consiliul raional Ialoveni, s-a casat hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 5 septembrie 2008, iar pricina a fost restituită la re judecare, deoarece instanța nu s-a expus asupra argumentelor pîrîtului precum că Ion Nani a omis termenul de prescripție extintivă de adresare în instanța de judecată și nu a verificat cînd reclamantul a luat cunoștință cu informația Ministerului Afacerilor interne nr. 1483

din 27 martie 1990, anexată la materialele cauzei privind reabilitarea părinților săi și a membrilor familiei (f.d.16-19).

La 30 septembrie 2009, prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni acțiunea s-a respins ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție (f.d. 119-120).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2010, s-a admis apelul declarat de către Ion Nani, s-a casat hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 30 septembrie 2009 și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a admisă parțial. S-a anulat procesul-verbal nr. 3 din 14 martie 1990 a Consiliului raional Ialoveni în ceea ce privește achitarea compensației lui Ion Nani în sumă de 3828,40 ruble ca persoană represată și reabilitată. S-a încasat din contul Consiliului raional Ialoveni în beneficiul lui Ion Nani costul casei de locuit confiscate în sumă de 125 000 lei, 30 000 lei – costul saraiului, 70 000 lei – costul morii de vânt, 21 000 lei – costul animalelor și inventarului agricol; 1000 lei – cheltuieli de judecată. În rest s-a respins compensația pentru terenurile agricole și repararea prejudiciului moral (f.d. 23-27).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 30 iunie 2010, s-a admis recursul declarat de către Consiliul raional Ialoveni, s-a casat hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 30 septembrie 2009 și decizia Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2010, cu restituirea pricinii spre rejudecare în prima instanță, deoarece instanța de apel urma să se expună asupra tardivității acțiunii invocate de prima instanță, dar nu să accedă la soluționarea directă în faza apelului a pretențiilor înaintate în cererea de chemare în judecată (f.d. 29-31).

La 2 noiembrie 2010 prin hotărârea Judecătoria Ialoveni acțiunea s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 32-33).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2011 s-a admis apelul declarat de către Ion Nani, s-a casat hotărârea Judecătoria Ialoveni din 2 noiembrie 2010 și s-a restituit cauza spre rejudecare în prima instanță, deoarece prima instanță în partea motivată a admis actele probatorii în favoarea admitterii acțiunii reclamantului, iar în dispozitiv a respins acțiunea (f.d. 34-36).

Prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 26 octombrie 2011, acțiunea s-a admis parțial, s-a anulat procesul-verbal nr. 3 din 14 martie 1990 a Consiliului raional Ialoveni în partea ce ține de alocarea sumei de 3828,40 ruble familiei Nani, s-a încasat din contul Consiliului raional Ialoveni în beneficiul lui Nani Ion costul casei de locuit confiscate în sumă de 125 000 lei, 30 000 lei – costul saraiului, 70 000 lei – costul morii de vânt, 21 000 lei – costul animalelor și inventarului agricol; 1000 lei – cheltuieli de judecată și suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, în total 257 000 lei. În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 38-41).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 septembrie 2012, s-a respins apelul declarat de Consiliul raional Ialoveni și s-a menținută hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 26 octombrie 2011 (f.d. 46-48).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 10 aprilie 2013, s-a admis recursul declarat de către Consiliul raional Ialoveni, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 6 septembrie 2012 și s-a restituit pricinii la rejudecare în instanța de apel, întrucât instanțele eronat au admis și au dispus încasarea sumele bunurilor confiscate a familiei Nani, evaluate în baza actului de evaluare întocmit de către Societatea cu Răspundere Limitată „Imagis”, deoarece la examinarea unei asemenea pricini, evaluarea se efectuează de oficiul cadastral teritorial (f.d. 55-59)

La 16 martie 2013 Nani Ion a decedat. Potrivit certificatului de moștenitor testamentar din 4 ianuarie 2014, eliberat de notarul public Chetreanu Oleg moștenitor al averii defunctului Ion Nani, este Mihail Nani (f.d. 9).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2013, cauza civilă a fost remisă în adresa Oficiului cadastral teritorial Ialoveni pentru efectuarea evaluării bunurilor confiscate proprietate a familiei Ion Nani (f.d. 62-65).

La 4 octombrie 2016, Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan a depus cerere, persoană interesată Consiliul raional Ialoveni cu privire la reconstituirea procedurii judiciare pierdute, invocând că după remiterea cauzei în adresa Oficiului cadastral teritorial Ialoveni pentru efectuarea evaluării bunurilor confiscate proprietate a familiei Ion Nani, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani împotriva Consiliului raional Ialoveni cu privire la anularea parțială a procesului-verbal, revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și repararea prejudiciului moral a fost pierdută (f.d. 4-6).

Prin hotărârea Judecătorei Ialoveni din 20 decembrie 2016 cererea de reconstituire s-a admis integral, s-a admis succesiunea procesuală și înlocuirea defunctului Nani Ion cu moștenitorul testamentar Nani Mihail. S-a reconstituit procedura judiciară pierdută, cu întregul set de înscrisuri prezentate de reclamant în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani împotriva Consiliului raional Ialoveni cu privire la anularea parțială a procesului-verbal, revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice și repararea prejudiciului moral (f.d. 104).

După reconstituirea procedurii judiciare, Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 17 mai 2017 a admis apelul declarat de Consiliul raional Ialoveni, a casat hotărârea Judecătorei Ialoveni din 26 octombrie 2011 și a emis o nouă hotărâre, prin care a respins acțiunea ca fiind depusă tardiv (f.d. 131-136).

La 29 mai 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 137).

La 28 iulie 2017, Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2017, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu remiterea pricinii la rejudecare în instanța de apel.

Recurentul, Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan, în motivarea recursului a indicat că instanța de apel la adoptarea deciziei contestate, a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Astfel susține recurentul că conform art. 12¹ Lege privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr. 1225 din 8 decembrie 1992, cererea de restituire a bunurilor confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesie ori de recuperare a valorii acestora se înaintează în decurs de 3 ani de la data înștiințării persoanei supuse represiunilor despre reabilitarea acesteia și se examinează în termen de până la 6 luni din ziua depunerii. Totodată potrivit art. II din Lege nr. 186 din 29 iunie 2006, pentru modificarea și completarea Legii nr.1225 din 8 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, cetățenii Republicii Moldova supuși represiunilor politice și ulterior reabilitați, în privința cărora, la data intrării în vigoare a prezentei legi, a expirat termenul de prescripție pentru depunerea cererii de restituire a bunurilor de care au fost deposedați, se pot adresa comisiilor speciale cu cererile respective în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Sub incidența prezentei legi nu cad persoanele supuse represiunilor politice și ulterior reabilitate care au fost despăgubite până la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Recurentul menționează că este neîntemeiată concluzia instanței de apel că acțiunea privind revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a fost depusă în instanța de judecată cu omiterea termenului de prescripție, deoarece Consiliul raional Ialoveni nu a prezentat probe care ar confirma faptul comunicării familiei Nani sub semnătura a certificatului Ministerului Afacerilor Interne nr. 1483 din 27 martie 1990 cu privire la reabilitare.

Specifică recurentul că la 26 martie 2007 a depus cerere în adresa Consiliului raional Ialoveni, prin care a solicitat achitarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice, iar prin răspunsul din 13 noiembrie 2007 cererea a fost respinsă, deoarece reclamantului i-a fost alocată suma de 3828,40 ruble. Ținând cont de prevederile art. 12¹ din Legea nr.1225 din 8 decembrie 1992 și art. II din Lege nr. 186 din 29 iunie 2006, pentru modificarea și completarea Legii nr.1225 din 8 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, consideră recurentul că cererea privind revendicarea costului bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a fost depusă cu respectarea termenului prevăzut de lege.

În ceea ce privește procesul-verbal nr. 3 din 14 martie 1990, recurentul indică că nu a fost adus la cunoștința familiei Nani sub semnătură, reclamantul luînd cunoștință cu acesta în cadrul ședinței de judecată la examinarea prezentei cauze.

Relatează recurentul că instanța de apel la examinarea cauzei nu a ținut cont de decizia Curții Supreme de Justiție din 10 aprilie 2013, prin care cauza a fost remisă la rejudecare, fiind indicată că la examinarea unei asemenea pricini, evaluarea se efectuează de către oficiul cadastral teritorial, prin urmare instanțele eronat au admis

ca probă actul de evaluare efectuat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Imagis”.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 1 septembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Consiliului raional Ialoveni, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Pînă la examinarea pricinii, Consiliul raional Ialoveni, nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan în termen.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 17 mai 2017 a fost expediată în adresa părților la 29 mai 2017 (f. d. 137), iar conform copiei plicului se confirmă faptul că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la 8 iunie 2017 (f.d. 149).

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. La fel, a fost stabilit că instanța de apel a comis încălcări procedurale, care se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 alin. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea,

inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (*a se vedea, mutatis mutandis, Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a), b), alin. (4) din Codul de procedură civilă așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod

evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Mihail Nani, succesorul în drepturi a lui Ion Nani prin intermediul avocatului său Andrei Leșan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Iurie Bejenaru

Luiza Gafton